

Ez da futbola

Inma Errea
KAZETARIA
@inmaerrea

Gazteago eta kazetariago nintzelarik, ilusioa eta jakin-mina izaten nituen hauteskunde arratsetan. Baina gero eta arreta gutxia-goz jarraitzen ditut, harik eta benetako emaitzak agertu arte. Nire ikusmira aldatu da, eta halako gauei gero eta antza handiagoa hartzen diet futbol partidei buruzko igandeetako emanaldiekin. Eta falta izanen da agian, baina igandeetako futbolak ez du inoiz piztu nigan interes handirik.

Hauteskunde arratsak zundaketen emaitzekin hasten dira beti. Hau da, kinielekin. Futbolari buruzko emanaldietan bezala, emaitza guztiak aurreikusten dituzte, eta adituak dantzan jartzen dituzte, ia ziurtzat joaz balizkoa baino ez dena. Denbora-galtze hutsa iruditzen zaizkit zundaketak: halako batean ikus-entzuleok ohar-tzen gara aurreikuspenek huts egin dutela, eta haien ondorioak entretengarri bat besterik ez direla izan, benetako emaitzak iritsi arte. Baina horiek, benetako datuak, poliki-poliki pantailetan agertu ahala, ahaztu egiten ditugu (ahaztarazten digute?). Igandeko partiden emaitzei buruz alde aurreko analisiek bezala, zundaketak gehiago dira ikuskizun benetako informazioa baino.

Baina gutxien gustatzen zaidana, futbolearen eta hauteskunde-gauetan, lehiarako grina neurri-gabea da. Biek dute lehia osagai, baina bereziki gogaikarria iruditzen zait, batez ere, hauteskun-

deetan, irabazi nahi temoso hori, beti eta kosta ahala kosta.

Ematen du alderdiek, eta sistema politikoek oro har, ez dutela batere ongi eramaten erabateko irabazlea ez izatea. Demokrazia batean niretzat ezaugarri interesgarrienak direnak –auren aniztasuna eta irabazte-galtze erlatiboak– gaizki ikusita daude, demokraziarako txarrak direlakoan. Hori, alajaina, gauzak nahastea da: ulergarria da sistemarako zailagoa izatea –eta politikarientzat nekezagoa– boterea alderdi askoren artean partekatu behar izatea. Ulergarria da, zentzu horretan, jende askok alderdi-bitasuna hobestea. Baina horrek ez du esan nahi demokraziarako eta jendearentzat txarra denik: alderantziz, alderdi-aniztasuna oso onuragarria izan daiteke herritarrentzat, iritzi berekoak ez direnak hitz egitera eta eztabaidatzera behartzen dituen heinean.

Benetako demokrazia ez da futbol liga bat: lehia bigarren mailan utzi beharko luke, eta herritarren aniztasuna lehenetsi. Eta behin betiko onartu beharko luke herritarrek ez direla okertzen askotariko hautuak egiten dituztenean. Eta futbolearen, entrenatzaile onak jotzen ditut eredu: haien taldeak partida bat galtzen duenean, ardua onartu, eta galerari onura ateratzen dakite. Horretan merezi du berdintzea futbola eta demokrazia! ■

Dagigun

Itxaro Borda
IDAZLEA

Nik ere hartuko dut 2016an Durangon antolatuko den Ibilaldiaren lema ederra, berehala hor dugun biharra desioz eta kemenez apaintzeko. COP21 gailurra bukatu zen, indartsuenek itotzear dauden herrialdeen destino ankerra presio tresna gisa erabiliz onartu eta izenpetu xede pietosak lerrotatuz. Etorkizuna, bekaizkeri haroaz bero datorkigu.

Baina norabide aldaketa batez ere amets dagikegu –aldion potentzialaren trinkoa ontsa baliatuko zaigu: zergatik ez litezke adibidez, estatuen premia osasun politikak enpresa kutsatzaile erraldoien interesak defendatzetik geldituko?

Gaixotasun ugariak eragiten dituzten molekula zitalak irensten ditugula badakite denek, baina diskurtsoak alderantziz doazkie: garapenaren onurarako, ezin dira diesela eta beruna debekatu.

Tabakoaren aferan egin zuten bezala irudika dezakegu kotxe super-hornitu eta garestien aldeko publizitateak kenduko direla pantaila eta egunkarietatik, janari-zaborrak edo garbitzeko produktu kimikoak laudatzen dabiltzanak halaber eta ikusiko ditugun erreklama bakarrek Mikel Urdangarinen kontzertuak iragarriko dizkigutela.

Anartean, urte berri gurbil eta zoriontsua guztiei. ■